

Valda delar ur: Intervju med Manne Larsson, Bollstabruk 17 september. Intervjuare: Sten Eriksson, Bjärträ, projektledare för "Hungermarschen 1917".

Manne: Jag minns än dom där ärtpannkakern, fastän jag var hungrig, jag åt en bit å sedan börje jag å kväljes. De va inge vidare. Likaså de där polentagryna, man kunne inte svälje maten. Jag va me pappa till Nyland till kristidsnämnden å han skulle försöke få tag i potatis å. Jag hörde, att dom hade lagre potatis över vintern i ett brädsjul å de frös ju. På vårn va de ju bara en dynghög de. Likaså pappa då skulle'n få tag i nå smör å han behövde int'na kort. "Jaa å brö, hon skulle så'ne", men de blev ju bara såer'n ti de där brödkakern. När du tittle på en brökake, så stog såer'n opp på kakern så de såg ut, som om du tittle på ett sånt där rävspel. De va ju bara bukfylla. Dom, som bodde åtill oss, stora pojkar, dom hette Lönn, dom hade vare kolare, dom va 5 pojkar, jag vet dom koke potatis i en 6-kanngryta å då dom köpte strömming, så köpte dom i en tolvliterspyts. De va frågan om mat då.

Vad fick ni äta, de va väl mest rovor å kålrötter?

Manne: Dom kalla'ne kålrötter, men de va rover å dom höll ju aldrig på å kokes. Fruntimren hade ju inte nånting å re av'e me, om dom skulle försöke å göre en soppe, de va mest nästan som ett rakvatten, me bitar, som flöt omkring. De va ju bara bukfylla.

Vi fick bara 2 ^{1/2} hekto risgryn till jul. Nåt hekto kaffe fick vi till jul å sen va de där korne å ärtern dom hade. Året därpå 1918 va're ändå värre. Jag tycker de va underligt, att man klara sej så pass å jag säj, man har ju vare i tungt arbete i brägårn å klara sej å stoppa så jag säj de e underligt, att man e pass oppkommen, som man e.

.....

Manne: Vad det gäller Henning Ståhl, så följde jag ju me bra tidigt, hade diskussioner me farsan å me en, som hette Gustaf Vahlström, han va bror till Vahlströmmarna, som bodde i Kramfors. Nisse Vahlström å Edvard. Jag minns, fastän jag var 2 år att dom tala om Sandöupploppet å 5 års straff. Jag fick väl tidigt den uppfattningen, att det var förhastat. Om Fritz Ståhl fick jag den uppfattningen, att han tänkte inte så långt. Bara att det skulle hända för ögonblicket, men att han inte reflektera på följderna...

Källa: FV, Å 529, Föreningen "Hungermarschen 1917", vol 5, Intervjuer med "folk som var med"